

Еднавка отъ Прилепъ.

Ми киниса свѣти Петаръ,
 Ке ми одить у рай-боже,
 По него ꙗ грешна майка,
 Грешна майка, грешна душа. —
 „Сине мой, свѣти Петаръ!
 Постой, сине, почекай ме,
 У рай пдамъ, рай да видамъ!“
 Съ поврати свѣти Петаръ:
 „Ай отъ тува грешна майко!
 Не ꙗ леко за рай-боже,
 Райски порти затворени,
 Пеколски-те отворени.
 Дали знаишъ паметувашь,
 Кога бѣхме у бѣлъ света,
 Ти си бѣше богатница
 Богатница, имовита;
 Стока имаше преку глава,
 Силенъ гяволъ те силеше,
 Ти за бога не даваше.
 Ти дойдо'а два просяка
 Ти дойдо'а во кукя-та,
 Ти свире'а отъ пладнина
 Ти пита'а до квечера;
 Сърце майко не те жежна,
 Нещо милость да имъ сторишъ;
 Та изваде корка лѣбець,
 Що стоила три недели;
 И изваде ленъ поясмо
 Имъ подаде за господа;
 Ти пакъ назадъ сѣ поврати,
 На то'а пишманъ сѣ стори:
 „Дейди боже, златенъ боже!
 Си ъ дадофъ 'сета стока,
 Да ъ ядатъ нѣмачници
 Нѣмачници, Нѣмтурици!
 Мой-те деца що ке ядатъ?“ —
 Дейди майко, грешна душо!

Неми бѣ'а тѣ просяци,
 Туку бѣ'а два ангела;
 Еденъ бѣше свѣт' Иліа,
 А други-о свѣти Никола.
 Уще малце ке те судамъ:
 Ти си бѣше кърстеница,
 Кърщаваше мали деца,
 Не одеше за кърщеніе,
 Тукъ одеше за яденіе,
 За яденіе, за піеніе;
 Нищо, Майко, не подаде
 Ни кошульче, ни платенце,
 Ни платенце, ни чораби,
 Ни чораби, ни капица;
 Голи, боси те чекаетъ
 Те чекаетъ предъ господа.
 На господа какъ ке одговоришъ!
 Уще, майче, ке те судамъ;
 Ти си бѣше карчмарица,
 Продаваше руйно вино;
 Ти до'иха пѣтници
 Пѣтници сиромаси,
 Те прашаха пѣтници:
 „Хаи давашъ, хаи зимашъ?“ —
 Ти, майче, сѣ колнеше:
 „Богъ ми душа, врагъ ми душа!
 Токмо давамъ, токмо земамъ.“ —
 Имъ наполни триста драма,
 Триста драма бистра вода,
 А сто драма чисто вино!
 О ти майко, грешна душо!
 Токмо зеде, кусо даде. —
 Уще майко ке те судамъ:
 Силенъ гяволъ те силеше
 Заемъ брашно ти земаше
 Отъ сиромаси комшинъ,
 Чисто брашно ти земаше,